ΝΑ ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΜΕ ΜΕ ΤΙΣ ΕΠΙΤΕΛΙΚΕΣ ΜΠΟΥΡΔΕΣ

Η λέξη που επικρατεί μετά τις πυρκαγιές και τις πλημμύρες είναι η **ένταση** των φαινομένων. Αυτή η ένταση που υπερνικάει οποιαδήποτε απόκριση τεχνική, τεχνολογική ή/και επιχειρησιακή. Σε αυτό που πρέπει να εστιάζουμε όμως για την ουσία των συμπερασμάτων δεν είναι η ένταση αλλά η **συχνότητα** εμφάνισης των φαινομένων. Η κλιματική κρίση λοιπόν, ως αποτέλεσμα της καπιταλιστικής λεηλασίας του φυσικού περιβάλλοντος, οδηγεί στην εμφάνιση οικο-συστημικών κρίσεων, μικρότερης ή μεγαλύτερης έντασης, με μεγαλύτερη συχνότητα.
Οι επιτελικοί κομάντος έχουν καταρρεύσει και στις δύο περιπτώσεις, και στα μικρά και στα μεγάλα. Δεν έχουμε αυταπάτες σε αυτό, ούτε ένα νερό δεν μπορούν να δώσουν. Ωστόσο αξίζει να μείνουμε στην δήλωση Βορίδη που συμπυκνώνει τη θανατοπολιτική του κράτους: «*τα φαινόμενα θα εμφανίζονται εμείς το μόνο που θα κάνουμε είναι ένας αποζημιωτικός μηχανισμός*». Αυτό διαπραγματεύεται η εξουσία την αξία της καταστροφής μας και όχι την αξία της ζωής. Γιατί όλα έχουν μία τιμή.
Ως κοινωνία λοιπόν να βάλουμε ανάχωμα σε αυτή τη κανονικοποίηση της υποτίμησης της ζωής. Γιατί αν κάτι άντεξε στην ένταση και τη συχνότητα των φαινομένων ήταν η αλληλοβοήθεια και η κοινωνική αλληλεγγύη. Αυτή άνοιξε δρόμους ζωής εκεί που το κράτος διαχειριζόταν το θάνατο.
Τέλος για την επόμενη μέρα. Για την αποκατάσταση των χρήσεων γης το λόγο έχει η κοινωνία. Ούτε η αγορά ούτε το κράτος που τρίβουν τα χέρια τους στις καμένες και τις πλημμυρισμένες εκτάσεις. Ήρθε η ώρα να μιλήσουμε για τη ζωή που θέλουμε να ζούμε, για τον καθαρό αέρα που θέλουμε να αναπνέουμε, για τα δάση που θέλουμε να περπατάμε, για τις πλατείες που θέλουμε να παίζουμε, για τα ποτάμια και τις θάλασσες, για το φαγητό που θέλουμε γευόμαστε.
Μόνο ο λαός σώζει το λαό

Αυτό είναι το Ελληνικό Κράτος

Ο κ. Ντογιάκος με το πιο απλό και άμεσο τρόπο έδειξε σε όλους όσους υπηρετούν το σύστημα ή τρέφουν ψευδαισθήσεις ή ακόμη αντιδρούν και αντιστέκονται, ποιός πραγματικά είναι ο Κυρίαρχος. Το είχε δείξει και παλαιότερα ο προκάτοχός του **Κ. Κόλλιας** αλλά ορισμένοι επιλεκτικά το ξεχνούν απολαμβάνοντας τα προνόμια της κοινοβουλευτικής βαλκανικής δημοκρατίας μας.

Ο κ. εισαγγελέας αντί να λύσει, έκοψε το γόρδιο δεσμό για το τι είναι νόμιμο ή παράνομο και μπήκε μπροστά σαν "μπροστινός" που λέμε, να διασφαλίσει την ισχύ του κράτους και κατά συνέπεια τη θέση του Μητσοτάκη και της οργανωμένης μαφίας που βρίσκεται στου Μαξίμου

Αν οι Ανεξάρτητες αρχές όπως στην προκειμένη περίπτωση η ΑΔΑΕΑ (Αρχή Διασφάλισης του Απορρήτου των Επικοινωνιών) πίστεψε ότι είναι ανεξάρτητη επειδή έτσι της είπαν δεν φταίει γιαυτό κανένας Ντογιάκος.

Το ίδιο ισχύει και για όλους τους δικαίως διαμαρτυρόμενους οι περισσότεροι των οποίων νομιμοποίησαν είτε με την ψήφο τους στη Βουλή είτε με την συμμετοχή τους στη κυβέρνηση και στη συστημική δημοσιογραφία είτε με την διαχείρισή τους στις κρατικές υπηρεσίες, το έγκλημα των τηλεφωνικών παρακολουθήσεων. Και εμείς (Βαβυλωνία) πέσαμε θύματα τηλεφωνικών παρακολουθήσεων(vodafon) και απο όλες τις κρατικές υπηρεσίες από την αντιτρομοκρατική, την ασφάλεια, την ΚΥΠ, παρακολουθηθήκαμε και παρακολουθούμαστε αλλά δεν τρελαθήκαμε!

"Οι ζωές των άλλων" δεν είναι ούτε στρατηγική ούτε τακτική του κράτους. Αποτελούν έναν βασικό νευρώνα της εξίσου βασικής λειτουργίας του που είναι ο Έλεγχος των υπηκόων-πολιτών. Μετά έρχεται η καταστολή. Και αυτό διότι το κράτος είναι ένας διαχωρισμένος θεσμός από την κοινωνία και προκειμένου να εδραιώνει την ισχύ του ως Κυρίαρχος ό ελεγχος της ζωής όλων είναι ζωτική ανάγκη για την εξουσία και μάλιστα στο παρόν

σύστημα “πολέμου όλων εναντίον όλων” μιά κατάσταση πού το ίδιο το κράτος υποθάλπει και διαχειρίζεται.

Πότε αυτόν τον Έλεγχο τον πραγματοποιεί “νόμιμα” και πότε “παράνομα”.

Η φασαρία που γίνεται για τις τηλεφωνικές υποκλοπές δεν αφορά τον εσωτερικό εχθρό. Αυτόν με διάφορους τρομονόμους και διατάγματα εκτάκτου ανάγκης αλλά και με την ψήφο πολλών εκ των τελευταίων παρακολουθούμενων, τον έχει εξαιρέσει απο αντίστοιχα δικαιώματα. Όμως η εξαίρεση σαν προνόμιο του Κυρίαρχου δεν σταματά εκεί αλλά διευρύνεται και αυτό θα συμβαίνει πάντα. Τά έχουμε πει αρκετές φορές αυτά και δεν περιμένουμε καμιά ανταπόκριση από αυτούς που επιδιώκουν την διαχείριση του κράτους.

Ο εισαγγελέας του Αρείου Πάγου έθεσε με το παρακάτω διάταγμα τα όρια της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας με λόγια τα οποία ένα προς ένα, είναι παραγόμενα από τη γλώσσα του κράτους . “….. Η ΑΔΑΕ δεν έχει πλέον αρμοδιότητα για έλεγχο στους παρόχους ώστε να απαντήσει σε θιγόμενο ιδιώτη. Κυριαρχικός είναι ο ρόλος του τριμελούς οργάνου, στο οποίο προεδρεύει εισαγγελικός λειτουργός και ο πρόεδρος της ΑΔΑΕ είναι μέλος» .

Σκοπός μας δεν είναι να ισοπεδώσουμε απόψεις αλλά να διατυπώσουμε ότι η ριζοσπαστικοποίηση της Δημοκρατίας τα ατομικά και πολιτικά δικαιώματα αν δεν έχουν αντιεξουσιαστικό πρόσημο η διεκδίκησή τους είναι έπεα πτερόεντα. Όταν το κράτος θεσμοθετεί προκειμένου να επεκτείνει την ισχύ του, αφαιρεί αντίστοιχη ίσως και περισσότερη ισχύ από την κοινωνία και τους πολίτες-υπηκόους του. Αυτό ισχύει για όλους ακόμα και για τα παιδιά του, γιαυτό μη μας φαίνεται παράξενο όταν τρώει τα παιδιά του. Και σε αυτή ακόμη την περίπτωση ας υπενθυμίσουμε ότι αυτή η διαπίστωση που είναι ιστορικά τεκμηριωμένη ισχύει και αντιστρόφως. Όσο η κοινωνία διευρύνει την πολιτική ισχύ της τόσο αφαιρείται ισχύς από το κράτος και τις δομές του. Αυτό ο κ. Ντογιάκος το ξέρει καιρός να το “μάθουν” και τα θύματα.

Προσαρμογή & ανθεκτικότητα

“Όποιος δεν προσαρμόζεται πεθαίνει” αναπληρωτής υπουργός Εσωτερικών, Στέλιος Πέτσας

Με τα ίδια του τα λόγια μας κάλεσε να προσαρμοστούμε στις απαιτήσεις του σύγχρονου καπιταλισμού της αγοράς με όρους μανιφακτούρας, αλλιώς θα πεθάνουμε. Ο κ. Πέτσας με την επιφανειακότητα του λόγου που τον διακρίνει χρησιμοποίησε το παραδοσιακό στρατηγικό αφήγημα της εξουσίας και του καπιταλισμού, την προσαρμογή και όχι το μεταγενέστερο και σύγχρονο που είναι η ανθεκτικότητα. Άσχετος; Αδιάβαστος; Δεν είναι ο μόνος και αυτός είναι ο λόγος που λειτουργούν σαν κυβέρνηση με αυτό το τεχνητό, βίαιο και αποκρουστικό αφήγημα της προσαρμογής. Να υπενθυμίσουμε διευκρινίζοντας ότι αυτά τα δύο κεντρικά αφηγήματα της προσαρμοστικότητας και της ανθεκτικότητας τα δανείστηκε ο καπιταλισμός από τον κρατισμό που αποτελούν εγγενή χαρακτηριστικά άσκησης εξουσίας.

Προσαρμοστικότητα

Ας ξεκινήσουμε με την προσαρμογή

Με την βιομηχανική επανάσταση έπρεπε ο άνθρωπος να προσαρμοστεί στη νέα συνθήκη της **ΜΙΣΘΩΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ** που έκανε ταυτοχρόνως την εμφάνισή της. Η ΜΙΣΘΩΤΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ήταν η αναγκαία συνθήκη προκειμένου να λειτουργήσει η Βιομηχανική επανάσταση όσο φυσικά αναγκαία ήταν και στη μανιφακτούρα προάγγελο της βιομηχανίας.

Ήταν όμως εύκολο για έναν άνθρωπο να είναι κλεισμένος στους τέσσερις τοίχους ενός ανήλιαγου εργοστασίου του Λονδίνου να

παραμένει 13 στην αρχή και 12 ώρες στη συνέχεια, μόχθου και καταπίεσης;

Καθόλου εύκολο δεν ήταν και κανείς δεν μπορούσε να προσαρμοστεί. Υπήρχε πλήρης άρνησης. Το κράτος αυτός ο σύμμαχος του καπιταλισμού θέσπισε τον νόμο της αιματηρής νομοθεσίας όπως είναι πλέον γνωστός, για να ανεπάγγελτα και αλήτικα στοιχεία προκειμένου να τους εντάξει στη μισθωτή εργασία. Η αιματηρή νομοθεσία προέβλεπε μαστιγώσεις, σύρσιμο σε άλογο και θανάτωση. Με τη βία και με το αίμα αλλά και με άλλες θεσπίσεις έγινε η προσπάθεια ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗΣ στις νέες συνθήκες της ΜΙΣΘΩΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ. Δεν έγιναν μόνο αυτά για την ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ στις νέες συνθήκες. Η Βιομηχανία που συνεχώς αναπτυσσόταν ήθελε εργατικά χέρια. Οι περιφράξεις υπήρξαν ένα άλλο βίαιο μέτρο μετατροπής των αγροτών σε εργάτες μέσα από την εκδίωξη των αγροτών από την ύπαιθρο και τη μετατροπή των αγρών σε βοσκοτόπια για το μαλλί των κλωστικών βιομηχανιών. άρχισαν οι πόλεμοι σε όλο τον κόσμο για τις πρώτες ύλες και για την προσαρμογή όλων των φυλών του πλανήτη στη νέα βιομηχανική συνθήκη. Με δύο παγκοσμίους πολέμου ολοκληρώθηκε η διαδικασία και εν πολλοίς ο στόχος της προσαρμογής επέτυχε να μετατραπεί σχεδόν σε φυσική ιδιότητα.

ΑΝΘΕΚΤΙΚΟΤΗΤΑ

Η ΑΝΘΕΚΤΙΚΟΤΗΤΑ αποτελεί το πλέον σύγχρονο στρατηγικό αφήγημα του καπιταλισμού και της ανάπτυξης σε συνδυασμό με την κλιματική. Αλλά ενώ η κλιματική αλλαγή είναι μια φυσική διαδικασία η κλιματική κρίση παράγεται από την κερδοσκοπική δραστηριότητα που ονομάζεται ανάπτυξη. Κλιματική αλλαγή, φαινόμενο του θερμοκηπίου τρύπα του όζοντος, όξινη βροχή, χημική εντατική γεωργία ατμοσφαιρική ρύπανση γενετικά τροποποιημένοι οργανισμοί σπογγώδης εγκεφαλοπάθεια COVID η απάντηση στις παραπάνω συνέπειες είναι η **στρατηγική της ανθεκτικότητας** δηλαδή η δυνατότητα απορρόφησης και επαναφοράς στην προηγούμενη φυσιολογική κατάσταση. Άρα παρεμβαίνουμε

καταληστεύουμε τη φύση με υπερεκμετάλευση των αιματοβαμμένων κερδοσκόπων και μετά έρχεται η ανθεκτικότητα

Με άλλα λόγια η ανθεκτικότητα ως διακυβέρνηση είναι η απάντηση του καπιταλισμού στην οικολογική κρίση και έχει ως στόχο να επιβάλει την κυριαρχία μέσα από την ατομική επιβίωση και την αυτοματοποιημένη προσαρμογή.

“Ωστόσο υιοθετήθηκε από την οικολογία στη βάση του συστήματος (π.χ. παράκτιο, ποτάμιο, λιμναίο, θαλάσσιο) ώστε να περιγράψει την ικανότητά του να προσαρμόζεται στις διαταραχές και να τις απορροφά, να αυτορυθμίζεται και επιστρέφει σε μία νέα κατάσταση ισορροπίας. Δηλαδή να μην καταρρεύσει. Και ως τέτοια πέρασε στις πολιτικές και οικονομικές επιστήμες σε μία προσπάθεια να ληφθούν υπόψη οι σύνθετες και πολυεπίπεδες αλληλεπιδράσεις, σε διαφορετική κλίμακα και χρονική περίοδο, και η δυνατότητα του πολιτικού συστήματος να απορροφά τις κρίσεις.”1

Μετά την πανδημία όλα τα κράτη θέτουν ως στόχο την ανθεκτικότητα και διαμέσου αυτής ασκείται η πολιτική. Η αντανακλαστική και προσαρμοστική συμπεριφορά είναι ο σκοπός και το δίλλημα είναι γρήγορη προσαρμογή στους συνεχείς κινδύνους ή κατάρρευση.

Κατά τα άλλα Απροσάρμοστοι και καθόλου Ανεκτικοί

Υ.Γ κ. Πέτσα καλά το είπατε από τη θέση που βρίσκεστε αλλά μάλλον δεν γνωρίζατε το βάθος των λόγων σας. Ασυνείδητα που λέμε, μέσα στην ασυνειδησία

1. Η ανθεκτικότητα ως διακυβέρνηση (/www.babylonia.gr/2022/05/27/i-anthektikotita-os-diakyvernisi/?fbclid=IwAR2DHCUEGAQSm1LIsrbSaE1Tr3wxs5huvnMpIpwT

QlVIJtbfhGtCYFwllM4)

Δρ. Χατζή Ε., Μεταδιδακτορική Ερευνήτρια – Φυσικό και Ανθρωπογενές Περιβάλλον

ΕΥΠ : Η ΣΥΜΜΟΡΊΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Η Εθνική Υπηρεσία Πληροφοριών ήταν, είναι και θα είναι μια Κρατική συμμορία πληροφοριοδοτών με μοναδικό στόχο τον Εσωτερικό Εχθρό και σκοπούς την εξυπηρέτηση των ποικιλώνυμων αφεντικών τους, τη διατήρηση του Καθεστώτος αλλά και τη διαχείριση της ντόπιας διαπλεκόμενης καπιταλιστικής διαφθοράς μέρος της οποίας είναι. Από την συγκρότησή της επιβίωσε μέσα από την υπονόμευση, την προβοκάτσια, τον εκβιασμό, την κρατική τρομοκρατία. Το 1949 η C.I.A., μαζεύοντας όλα τα κατακάθια των επιζησάντων κουκουλοφόρων της κατοχής μαζί με φασίστες στρατιωτικούς από το Γράμμο και το Βίτσι, δημιούργησε την Κ.Υ.Π. σαν παράρτημα της, παρέχοντας η ίδια ακόμη και τους μισθούς των " υπαλλήλων" της υπηρεσίας. Σε αυτή την υπηρεσία θήτευσε και ο Γ. Παπαδόπουλος και σε αυτή την υπηρεσία έγινε το σχέδιο ΠΕΡΙΚΛΗΣ για να εφαρμοστεί την 21η Απριλίου 1967, συλλαμβάνοντας και εξορίζοντας χιλιάδες απλούς εργαζόμενους αντιφασίστες. Με την μεταπολίτευση συνέχισε με μεγαλύτερο ρυθμό τα φακελώματα, τις παρακολουθήσεις και στρατολογώντας ρουφιάνους στους χώρους του εσωτερικού εχθρού. Η επάνδρωσή της γινόταν από τον πυρήνα του πιο λούμπεν περιβάλλοντος που μπορούσε να παράξει η ελληνική κοινωνία.
Η εποχή Γρυλλάκη, Νηστικάκη, Μαυρίκη ήταν για την ΕΥΠ η εκδήλωση της πολύπλευρης δράσης της. Από παρακολουθήσεις πολιτικών αντιπάλων, κατασκευή πλαστών οργανώσεων και πλαστών προκηρύξεων μέχρι διαχείριση εκβιασμών μαγαζιών της νύχτας, η ΕΥΠ είχε φτάσει τη διαφθορά στο ζενίθ. Ο Π. Κοντολέων, αφού υπηρέτησε όλα τα αφεντικά, από την Αμερικάνικη πρεσβεία μέχρι

τις τράπεζες και τις φυλακές μέσα απο την G4S, διορίσθηκε από τον πρωθυπουργό και τη C.I.A. ως διοικητής της ΕΥΠ. Έχοντας δίπλα του, μη τυχόν και δεν εξυπηρετεί με συνέπεια το μεγάλο αφεντικό, την γνωστή για την "τιμιότητά" εισαγγελέα Β. Βλάχου. Ο Κοντολέων αμέσως με την ανάληψη των καθηκόντων του παράγει έργο. Εκτοξεύει τις τηλεφωνικές παρακολουθήσεις, αυτές που καταγράφονται κατόπιν εισαγγελικής εντολής άρσης, ξεπερνώντας και το ρεκόρ της προηγούμενης κυβέρνησης, παρακολουθεί πολιτικούς αντιπάλους και δουλεύει με την CIA, υπάλληλος της οποίας είναι. Το πρόσχημα της ΕΥΠ ότι εξυπηρετεί εθνικά θέματα είναι μονάχα για να νομιμοποιήσει την ρουφιανιά και να την καταστήσει εθνικά ωφέλιμη.
Η συνεργασία της με την Τούρκικη MIT για τον εντοπισμό και την καταδίωξη Τούρκων αγωνιστών, καθώς και η καταγραφή Έλληνων αλληλέγγυων είναι σταθερή στο χρόνο. Με τη CIA, φυσικά, οι σχέσεις της ΕΥΠ στη δημιουργία ακόμη και προβοκατόρικων καταστάσεων είναι εκ των ων ουκ άνευ. Σαν Βαβυλωνία και σαν Α.Κ. είχαμε υποστεί κάτι ανάλογο. Η CIA με την ΕΥΠ διαμέσου της Vodafone παρακολουθούσαν εκτός των άλλων και αγωνιστές από όλο το κινηματικό φάσμα. (σε ό,τι μας αφορά, απο την Αντιεξουσιαστική Κίνηση 3 συντρόφους μας αλλά και την τότε υπεύθυνη έκδοσης της έντυπης Βαβυλωνίας).
Επιπλέον, η ΕΥΠ με τη CIA ήταν αυτές οι υπηρεσίες που με το σχέδιο "ΔΥΤΗΣ" δημιούργησαν εις βάρος μας προβοκάτσια με τη διάθεση "σημαδεμένων" όπλων για συγκεκριμένο προορισμό, η οποία κατέληξε σε ένα ακόμη φιάσκο. Η ΕΥΠ δεν είναι, ούτε ήταν μια παρακρατική υπηρεσία, αλλά μία κρατική και κυβερνητική υπηρεσία δίπλα στον εκάστοτε πρωθυπουργό. Κοινωνικά διεστραμμένη από τα μέσα και τους σκοπούς που υπηρετεί, είναι πλαισιωμένη κάθε φορά από ανάλογους (και αν χρειαστεί αναλώσιμους) ανθρωπότυπους, μεταξύ των οποίων διεφθαρμένοι δικαστικοί και εισαγγελείς, μαζί με άλλα "λουλούδια" του δικαστικού κλάδου.
ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΤΗ ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΓΙΑΤΙ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΤΟ ΙΔΙΟ ΜΙΑ ΣΥΜΜΟΡΙΑ

ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ – Κάτι σοβαρό έχει αλλάξει

Νώντας Σκυφτούλης

θα συμφωνήσω να μην κρίνουμε με όρους νίκης ή ήττας πού εκτός των άλλων μυρίζουν λίγο ιδεολογία και πολύ βερμπαλισμό. Αν όμως μείνουμε μόνο σε αυτό θα νομίζουν ότι θα κρίναμε έτσι-αν παίρναμε τη νίκη -έστω από το στόμα της ήττας- αλλιώς προς τι η αναφορά, ή μπορεί να θεωρούσαν την άρνηση αυτής της διάστασης ότι πρόκειται για παρηγοριά ενός συλλογικού οίκτου που δεν αντιστοιχεί σε κανέναν.

Επειδή κάνουμε αλληλεγγύη όχι για να κάνουμε αλληλεγγύη προσχηματικά αλλά για να είμαστε χρήσιμοι δεν μπορούμε να αποφύγουμε τους αισθητούς όρους, της επιτυχίας και αποτυχίας. Η απεργία πείνας του Γ. Μιχαηλίδη απέτυχε όσο αφορά τους στόχους που είχε θέσει. Δυστυχώς δεν ήταν η μοναδική απεργία πείνας που απέτυχε αλλά ήταν όλες οι τελευταίες απεργίες που απασχόλησαν έντονα ολόκληρο σχεδόν το κοινωνικό σώμα. Και αυτό εν αντιθέσει με όλες τις απεργίες πείνας της δεκαετίας του΄80 του΄90 του΄00 που επέτυχαν τους στόχους ή δημιούργησαν τις προϋποθέσεις για την τελική απελευθέρωση του κρατουμένου.

Ένας πρώτος συνήθης, κοινής γνώμης που λέμε, συλλογισμός που εκδηλώνεται πάντα σε αυτές τις περιπτώσεις είναι, ότι μπορεί να ευθύνεται ο τρόπος και η μέθοδος των αλληλέγγυων, ότι λείπει από αυτούς η φαντασία και η πρωτοτυπία ή ότι δεν υπερβαίνουν τις δυνατότητές τους, ή πάλι με τους τρόπους τους δεν βρίσκουν την απαραίτητη αποδοχή από τον κόσμο.

Οι αλληλέγγυοι σε όλες τις απεργίες πείνας και σε αυτή την τελευταία του Γ. Μιχαηλίδη κατόρθωσαν αυτό που κανένα κίνημα τελευταία δεν κατάφερε και μάλιστα ενάντια στο κλίμα της εποχής. Η επιμονή η φαντασία και η πρωτοτυπία ήταν χαρακτηριστικά που δεν έλειψαν από τις κινήσεις αλληλεγγύης στην προκειμένη περίπτωση. Αυτοί που το τρέχανε αλλά και κυρίως αυτοί που το αναπαρήγαγαν το μετέτρεψαν σε κυρίαρχο πολιτικό ζήτημα έτσι που άλλα να μοιάζουν μικρότερα έως ανύπαρκτα. Οι παρεμβάσεις στο διαδίκτυο αλλά και οι αντίστοιχες για την διεθνοποίηση του ζητήματος ήταν αρκετά επαρκείς. Σε όλες τις συναυλίες δέσποζαν τα πανό και οι δηλώσεις των καλλιτεχνών με αποτέλεσμα να γίνει θέμα για την

πλειοψηφία της νεολαίας. Όλα τα κόμματα έβγαλαν ανακοινώσεις εξαιρουμένης της Ν.Δ. Το κλίμα που είχε δημιουργηθεί ήταν θετικό και τίποτα δεν δικαιολογούσε μια αρνητική προοπτική.
Η αλληλεγγύη όπως σε όλες τις απεργίες πείνας ήταν και είναι δημοφιλής όσο συνεχίζει να είναι δημοφιλής η ίδια η ζωή και η ανταπόκριση του κόσμου πάντα μαζική, και αυτό είναι το μυστικό της επιτυχίας των αλληλέγγυων. Το καταγράφουμε αυτό για να φύγουμε τελείως από αυτή την επιφανειακή διαπίστωση ότι οι αλληλέγγυοι άφησαν ή αφήνουν κάτι απέξω από τη φαρέτρα του οπλοστασίου τους και με αυτό να δικαιολογηθεί η τυχόν αποτυχία. Πάντα σε όλες τις απεργίες πείνας η αλληλεγγύη έφτανε το κίνημα στο ζενίθ.
Η αποτυχημένη έκβαση λοιπόν μας αναγκάζει να εμβαθύνουμε τους προβληματισμούς για λόγους που, μπορεί να αντιληφθεί ο καθένας. Τι να αντιληφθεί; ότι κάτι σοβαρό έχει αλλάξει.
Την δεκαετία του 80 του 90 αλλά και του ΄00 όλες οι απεργίες πείνας επέτυχαν τους στόχους τους. Οι απεργίες εκείνες ήταν εν πολλοίς “αυθαίρετες” και απαιτούσαν λίγο πολύ την απελευθέρωση χωρίς ιδιαίτερη επίκληση συγκεκριμένου νομικού οπλοστασίου. Ναι μεν επικαλούνταν νόμιμα δικαιώματα αλλά μέσα από μια γενικότητα του ποινικού δικαίου και παρόλο ότι ορισμένες είχαν αντιμέτωπες τον τρομονόμο που προέβλεπε 5 χρόνια προφυλάκιση.
Ανεξαρτήτως λοιπόν κυβερνήσεων αλλά και με κυβέρνηση πατρός Μητσοτάκη ο υπουργός του κ. Κούβελας έβγαινε ανοικτά και μιλούσε να μην έχουμε νεκρό αναφερόμενος στην απεργία πείνας του Μπαλάφα για παράδειγμα. Απεργίες Μπουκετσίδη Κογιάνη Ροζίνα Μπερκνερ και αυτές επί Μητσοτάκη αλλά και η μεταγενέστερη σκληρή του Χ. Μαρίνου επί Σημίτη. Αλλά και άλλες μικρότερων απαιτήσεων. Για να μην μιλήσω για τη δική μου 45ήμερηπου ήταν προεκλογική και ήταν σίγουρη η επιτυχία της αν άλλαζε όπως άλλαξε η κυβέρνηση. Προσθέτουμε και την απεργία πείνας της 17Ν για το συρματόπλεγμα(2004) επί Καραμανλή.
Οι κυβερνήσεις της εποχής “ανταποκρίνονταν” στα αιτήματα του κινήματος αλληλεγγύης στους απεργούς πείνας και αυτή η ανταπόκριση σχετίζονταν ουσιαστικά α) με το πολιτικό κομματικό εκλογικό κόστος και το συνακόλουθο φόβο από την αντιπολίτευση και β) φυσικά από την πυροδότηση ενός κλίματος που θα προκαλούσε ένας νεκρός απεργός πείνας από τις δυνάμεις του κινήματος (πριν το Δεκέμβρη του 08).
Το αποκλειστικό βάρος για την επιτυχία της απεργίας πείνας έπεφτε στο κίνημα αλληλεγγύης που δημιουργούσε εκείνες τις

προϋποθέσεις και είναι αυτό που "άκουγε" σχεδόν αποκλειστικά το κράτος και όχι τόσο τον απεργό πείνας.
Ο απεργός πείνας της εποχής λειτουργούσε σε ένα προοδευτικό περιβάλλον ιατρικό και νοσηλευτικό όπου ενημέρωνε τον απεργό για την κατάσταση της υγείας του και τους κινδύνους που διατρέχει κάθε μέρα. Ο κρατικός έλεγχος γινόταν με τυπικές επισκέψεις του εισαγγελέα στους θεράποντες Ιατρούς και τον Διευθυντή του νοσοκομείου για να παραλάβει τις εξετάσεις και αυτό ήταν όλο. Όλη λοιπόν ή σχεδόν όλη η ευθύνη έπεφτε στους ώμους του κινήματος και λιγότερο στον απεργό πείνας και αυτό αντικειμενικά δηλαδή ανεξάρτητα από τις θελήσεις και των δύο, για τους λόγους που εξηγήσαμε παραπάνω.
Στη σημερινή εποχή ο Κυρίαρχος-Κράτος έχει αλλάξει πολιτική. Να τονίσουμε ότι ο Κυρίαρχος δεν είναι και δεν ήταν αυτός που έχει την ισχύ να προστάξει την κατάσταση εξαίρεσης αλλά ο κάτοχος του νοήματός της που κάνει την προσταγή να λειτουργήσει. Αυτό φυσικά απαιτεί ευρείες συναινέσεις τις οποίες η κυβέρνηση επέτυχε τρομοκρατώντας ιδεολογικά τους λιγόψυχους κομματικούς της αντιπάλους και αποδομώντας το Δεκεμβριανό Cogito μέσα από τον σχεδιασμό της καταστολή σε όλα τα επίπεδα. Από την ανάληψη της διακυβέρνησης έδειξε τις προθέσεις της. Λες και ήρθε στην εξουσία να αντιμετωπίσει τον εσωτερικό εχθρό και μάλιστα αυτός ο εχθρός είχε ονοματεπώνυμο. Σε αυτό ο αιφνιδιασμός επέτυχε στο βαθμό που ένα ολόκληρο κίνημα αντίστασης συμπεριλαμβανομένων και άλλων κινημάτων (φοιτητικό κλπ.) αδυνατούσαν να ερμηνεύσουν την νέα προοπτική κρατικής καταστολής βολευόμενοι όλοι, στην τακτική που ξέρουμε και στα συνήθη επιχειρήματα.
Οι συγκαιρινές απεργίες πείνας (μετά το 08) είναι συγκεκριμένες, καθόλου γενικές και απολύτως νόμιμες. Όλες ζητούν να εφαρμοστεί ο νόμος. Δεν αναφέρονται ούτε στο γενικό περί δικαίου αίσθημα ούτε καν στη γενικότητα του ποινικού δικαίου. Αλλά ζητούν την εφαρμογή ενός συγκεκριμένου νόμου. Το κράτος δεν τους εξαιρεί τεχνητά αλλά γι' αυτό που είναι ως νόημα και αυτό το νόημα θέλει να ηττηθεί. Το κράτος έχει τη βεβαιότητα ότι μέσα από τη συντριβή και την εξαίρεση θα κεφαλαιοποιήσει και εκλογικά και κομματικά και φυσικά θα διευρύνει "νομιμοποιώντας" την κυριαρχία του στην κοινωνία.
Απέναντι στην απεργία πείνας οι διαφοροποιήσεις του κράτους είναι συγκεκριμένες και σε συνέπεια με το ποινικό δίκαιο του εχθρού η εφαρμογή του οποίου είναι σε εξέλιξη.

α. Την αντιμετώπιση και τη διαχείριση της απεργίας πείνας την αναλαμβάνει η γενική γραμματεία αντεγκληματικής πολιτικής ή η γενική διεύθυνση αντεγκληματικής και σωφρονιστικής πολιτικής μαζί με κομματικό εισαγγελέα
β. Αυτοί επιβάλλουν και επιβλέπουν το Ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό και ο απεργός πείνας εισέρχεται από την αρχή σε ένα άξενο και εχθρικό περιβάλλον.
Το υπουργείο δημόσιας τάξης από την άλλη μεριά ελέγχει, ακούει τηλέφωνα, απαγορεύει, καταστέλλει και αποθαρρύνει τις ανοιχτές συγκεντρώσεις πορείες συναυλίες. Το κίνημα αλληλεγγύης όσο ορατό και αν γίνει βρίσκεται αντιμέτωπο με μια κυνική αντιδημοκρατική κρατική εχθρότητα παρόλη τη πολύμορφη δράση του.
Αυτοί είναι οι λόγοι όπου το βάρος της απεργίας δεν πέφτει στο κίνημα αλληλεγγύης αλλά στον ίδιο τον απεργό πείνας. Αυτό ακριβώς έχει αλλάξει σε σχέση με παλιότερα. Δεν είναι το κερασάκι- η ατομική ευθύνη ή το δεν υπάρχει κοινωνία παρά μόνο άτομα- αλλά η εξατομικευμένη καταστολή και η διάλυση των συλλογικών δεσμών της αλληλεγγύης. Αλλά πάνω από όλα το κτύπημα του κινήματος σε όλα τα επίπεδα και η “διαπραγματευτική” απαξίωσή του και τελικά η εξαίρεσή του από τα δικαιώματα που ισχύουν για όλους τους άλλους. Με αυτό τον τρόπο η πλάστιγγα έγειρε στις πλάτες του απεργού πείνας και όπως ήταν επόμενο κανένας, κανένας μας δεν ήθελε να πεθάνει.
Ένας είναι ο λόγος που τα γράφουμε αυτά. Να μην γίνει η εξαίρεση κανόνας και λύση θα βρούμε και σύντομα μάλιστα απέναντι στην κυβέρνηση και στο κράτος, την υγεία μας να έχουμε και εμείς και ο Μιχαηλίδης.
Υ.Γ1 Με δεδομένο ότι στη χώρα που ζούμε καμιά συλλογικότητα καμιά οργάνωση και κανένας φίλος ή σύντροφος δεν ενθάρρυνε ποτέ και κανέναν να κάνει απεργία πείνας αλλά αντιθέτως στο ακουστικό του ακούγονταν το όχι φίλε, κάνε υπομονή, να ετοιμάσουμε την επόμενη αίτηση, δεν είναι οι συνθήκες κατάλληλες κλπ. το κείμενο δεν απευθύνεται σε καμιά συλλογικότητα και σε κανένα φίλο παρά μόνο σε όλους όσους μπορεί να τους συναντήσει η απελπισία της κρατικής καταστολής σήμερα σε ανάλογες περιπτώσεις. Και για έναν άλλο λόγο το ξαναλέμε: Να μη γίνει η εξαίρεση κανόνας
Υ.Γ. Καλώς σταμάτησε ο Μιχαηλίδης την απεργία σχεδόν αμέσως μετά την απόφαση του συμβουλίου και γιατί έχει την οργάνωση της αντεπίθεσης στη χρονικότητά του πλέον και γιατί δεν

πρόλαβε κανένας υπουργός να το παίξει ευαίσθητος και να ενσωματώσει η κυβέρνηση αυτή την ευαισθησία πράγμα το οποίο δεν θα μας στεναχωρούσε αλλά…δεν ήταν και σίγουρο. Ας έχουν αυτό το πρόσωπο του αγριανθρωπισμού να τους θυμόμαστε όταν έρθει η ώρα.

ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΟΙ ΕΝΟΡΚΟΙ;

Στη δίκη του Κορκονέα στο Μ.Ο.Ε. οι ένορκοι υπερέβησαν το μέτρο, το παρακάνε που λέμε γι αυτό η απόφασή τους "εγκαλείται" από τον Άρειο Πάγο και στάθηκε εδώ η αφορμή για κάποιους προβληματισμούς.

Τα μικτά ορκωτά είναι συνέχεια των αμιγώς δικαστών δικαστηρίων και παίζουν τον ίδιο ρόλο. Όπως τα δικαστήρια ήταν απαίτηση της όψιμης Νομοκρατίας έτσι και τα ορκωτά ήταν απαίτηση για συμμετοχή της "λαικής δικαιοσύνης" στην κυρίαρχη δικαστική. Όμως τι σημαίνει "λαϊκή δικαιοσύνη" έστω και αμιγής λαική όταν οι άνθρωποι του λαού κάθονται πίσω από ένα έδρανο ή ένα θρανίο και δικάζουν για να μην πούμε και στο όνομα τίνος το κάνουν;

Όπως και νάχουν τα πράγματα και τα δικαστήρια των δικαστών και τα μικτά ορκωτά λειτουργούν για να νομιμοποιήσουν στην ευρύτερη κοινωνία τον καθορισμένο νόμο και την ποινή.

Εδώ θα κάνουμε δύο βασικές επισημάνσεις για τους ενόρκους. Η πρώτη αφορά τί ακριβώς εκφράζουν οι ένορκοι; την γνώμη της κοινωνίας ή την κοινή γνώμη αυτήν τη ρευστή έωλη και κατασκευασμένη γνώμη ; Η γνώμη τους και η απόφασή τους είναι ανεξάρτητες απο τα κυρίαρχα στερεότυπα τις κυρίαρχες "ιδεολογίες" και αξίες ή ακόμη και από τις δικές τους δεισιδαιμονίες;

Η δεύτερη αφορά τον κοινωνικό έλεγχο των ενόρκων μιας και

δημοσιοποιούνται τα ονόματά τους πολύ πριν το δικαστήριο. Παλαιότερα για έναν τραπεζικό υπάλληλο η για έναν στρατιωτικό ή για ένα καθηγητή μπορούσε να μάθει κάποιος από την ΟΤΟΕ την ΑΔΕΔΥ και την ΟΛΜΕ αντίστοιχα. Σήμερα με τον τεμαχισμό και τη διάλυση των δεσμών αυτό είναι αδύνατο αλλά και είναι η αιτία που μετατρέπει και το ίδιο το άτομο- ένορκο ευάλωτο σε κάθε άποψη κοινής γνώμης.

Ήδη στην κοινή γνώμη ακόμα και σε εναλλακτικούς χώρους έχει περάσει η αυστηροποίηση των ποινών και αυτό έχει αντίστροφη προοπτική ανάλογα με το ποιος δικάζεται.

Η "ανεξαρτησία" των δικαστών και των ενόρκων θα προσθέσουμε, εφαρμόστηκε μόνο στα ολοκληρωτικά καθεστώτα και μάλιστα οι ναζί έδωσαν τη δυνατότητα στους δικαστές να επιβάλλουν ποινές εκτός τις προβλεπόμενες και εκτός συντάγματος. Είχαν όμως φροντίσει να περάσει η ναζιστική ιδεολογία καθολικά στο δικαστικό σώμα πράγμα το οποίο κράτησε μέχρι τη δεκαετία του 1970.

Αν στους ένορκους περάσει η ιδεολογία της ασφάλειας και της τάξης τα κριτήρια θα είναι αντίστοιχα και θα είναι απολύτως "ανεξάρτητοι". Έτσι λοιπόν καλό είναι να αποφεύγουμε προτάσεις που αφορούν τον κυρίαρχο θεσμό της δικαιοσύνης διότι σε αυτό δεν μπορεί να υπάρξει απάντηση όσο η δικαιοσύνη δεν πραγματώνεται σε όλα τα επίπεδα

Από τη θέση λοιπόν που βρισκόμαστε πάντα μας ενδιέφεραν οι οι σχέσεις του θεσμού της δικαιοσύνης με την κυβερνητική εξουσία, οι τρόποι εφαρμογής καθώς το περιεχόμενο απονομής της δικαιοσύνης αλλά και το αξιακό και ιδεολογικό μπαγκράουντ που συμμετέχει στις αποφάσεις.

Το τελευταίο ανάχωμα για τους αγωνιζόμενους ανθρώπους και όχι μόνο, στο σημερινό καθεστώς είναι ο θεσμός του Δικαστικού συστήματος ή ο θεσμός της Δικαιοσύνης όπως αποκαλείται για λόγους εξευμένισής του. Και τούτο διότι πάντα κάθε κοινωνική ή ατομική πράξη αντίστασης ή παράβασης αντιμετωπίζεται από τον

Κυρίαρχο – κράτος το οποίο κατέληξε ιστορικά να παραδίδει την τιμωριτική επιβολή σε έναν “ανεξάρτητο” θεσμό κρατώντας το ίδιο την εφαρμογή και την καταστολή. Αν την αστυνομία και την προανάκριση εύκολα κάποιος μπορεί να την απονομιμοποιήσει-άρνηση κατάθεσης κλπ.-αλλά και να την απαξιώσει στα μάτια της κοινωνίας , εκεί στο λεγόμενο θεσμό της δικαιοσύνης η συναίνεση της κοινωνίας δυσκολεύει την πλήρη και απόλυτη αποχή.

Υπήρξαν κατά το πρόσφατο παρελθόν πολλά παραδείγματα κυβερνητικής και άμεσης παρέμβασης σε αστυνομικές και δικαστικές αρχές και μάλιστα ομολογημένες από τους ίδιους τους δικαστές διότι και οι ίδιοι συμμετείχαν με ιδιαίτερο πάθος στην εφαρμογή του ποινικού δίκαιου του εχθρού. Αλλά σκοπός μας δεν είναι να αναφερθούμε αναλυτικά σε αυτό παρόλο που έχουμε διευθύνσεις και ονόματα. Αλλά στην ίδια τη δομή της απονομής.

Στα καθεστώτα διαρκούς εκτάκτου ανάγκης όπως είναι και το δικό μας δεν υπάρχει διαχωρισμός εξουσιών παρά μόνο προσπάθεια του κράτους για ευρεία συναίνεση. Ας την αρνηθούμε.

Και η μόνη διέξοδος από αυτή την Καφκική ατμόσφαιρα είναι η αντίσταση στην κρατική δικαιοσύνη

Το PRIDE και οι “αμφισβητήσεις” του

Για μια ακόμη χρονιά περήφανα και μαζικά έγινε η καθιερωμένη πλέον παρέλαση του lgpdq+ κινήματος με την εκρηκτική αποσυμπίεση της επιθυμίας για ζωή να εκφράζεται στο κέντρο της Αθήνας με το μοναδικό τρόπο που μόνο αυτό το κίνημα ξέρει τόσο καλά και αυτό γιατί έχει πραγματική σχέση με τα χρώματα, με όλα τα χρώματα.

Από το πρώτο **“Φεστιβάλ Περηφάνιας Αθήνας – Athens Pride”** το 2005, συμμετείχαμε ουσιαστικά μιας και ένας τόπος διαβουλεύσεων και συνελεύσεων ήταν το Νοσότρος στα Εξάρχεια. Στη Κλαυθμώνος πάντα είχε η ΑΚ περίπτερο αλλά και στην Πορεία είχαμε ένα ξεχωριστό μπλοκ με τη μεγάλη μαύροροζ σημαία αλλά και περιφρούρηση διότι υπήρχαν απειλές από φασίστες και ομοφοβικούς και οι προστριβές στις πρώτες πορείες ήταν γεγονός. Φυσικά δεν συμμετείχαμε μόνο στο pride αλλά ήμασταν και μέσα και σύμμαχοι με αυτό το κίνημα γιατί το θεωρούσαμε και εξακολουθούμε να το θεωρούμε πυρήνα κάθε τι ριζοσπαστικού.

Μόνο γιαυτό; Όχι μόνο γιαυτό αλλά για κάτι σπουδαιότερο που μια φιλανθρωπική αλληλεγγύη ή ένας λειψός αντιφασισμός αδυνατούν να το γνωρίζουν και δεν το έχουν αγγίξει καν ακόμη μέχρι σήμερα.

Λοιπόν, στο ερώτημα αν οιLGBTQ+ ζωές είναι άξιες να βιωθούν απαντήσαμε ναι και αυτό το Ναι έγινε αγώνας προκειμένου αυτές οι ζωές να μην είναι γυμνές και ιερές, υποψήφιες με τα ροζ τρίγωνα έξω από τις πύλες του Arbeit macht frei.

Το LGBTQ+ κίνημα δεν είναι κίνημα ιδεολογικό αλλά κίνημα ζωής και ύπαρξης, ίδιας μάλιστα σημασίας με την ύπαρξη της ίδιας της κοινωνίας, “δύο” υπάρξεις που κινδυνεύουν εν δυνάμει από την κρατική ρατσιστική θανατοπολιτική.

Για να γίνει δυνατότητα η ύπαρξη σε μια πολιτική κοινωνία απαραίτητη προϋπόθεση είναι να καταργηθούν οι όποιοι “νόμοι της Νυρεμβέργης”, νόμοι διαχωρισμού και εξαίρεσης και να αποκτηθούν ίσα δικαιώματα. Δικαιωματισμός; όχι διότι αφορά την ίδια την ύπαρξη και όχι τον συνδικαλισμό της ζωής.

Τώρα για τις φωνές που υπάρχουν ότι “το pride βρήκε άλλους συμμάχους” .ή αμφισβητήσεις “το pride ενσωματώθηκε στον καπιταλισμό” “το κράτος και οι εταιρίες το πουλάνε σαν εμπόρευμα”, “χορηγοί μεγαλοαπατεώνες” πράγματι το pride φαίνεται να μη μας χρειάζεται πλέον.

Σωστά είναι όλα με μια διευκρίνηση. Η ενσωμάτωση για ένα πρόσφυγα του ΄30 ή για έναν μετανάστη -πρόσφυγα του Αιγαίου είναι όρος ύπαρξης σε μια εθνοκρατική κοινωνία. Τέτοιας έκτασης είναι αυτό το ζήτημα. Αυτό ας το έχουμε υπόψιν μας διότι δεν νομίζουμε να υπάρχουν άνθρωποι ανάμεσά μας να προτιμούν μόνιμους ρόλους αλληλεγγύης με μια ευκταία προσφυγοποίηση ή εξαίρεση.

Στην προκειμένη περίπτωση έγιναν αγώνες δεκαετιών και το κίνημα αυτό πράγματι κατέκτησε να συσπειρώσει το υποκείμενο της αναφοράς του και είναι πλέον το ίδιο το υποκείμενο που καθορίζει τα χαρακτηριστικά του στο συγκεκριμένο κοινωνικό και πολιτικό πλαίσιο που υπάρχει και έχει την ευθύνη των πράξεων του.

Όσο αφορά τώρα τα πολιτικά χαρακτηριστικά καθώς και τους τρόπους δράσης είναι θέμα κοινωνικής, πολιτικής, και οργανωτικής πλειοψηφίας εντός του υποκειμένου αλλά και στη κοινωνία γενικότερα. Αν δηλαδή θα επιλέξει την αυτονομία ή την

ετερονομία.

Αναφερόμενοι σε αυτό αλλά και σε άλλα κινήματα ζωής και ύπαρξης όπως και το μεταναστευτικό δεν χρειάζεται να είμαστε ψιλικατζήδες διότι δεν στεκόμαστε αλληλέγγυοι για να στρατολογήσουμε να ιδεολογικοποιήσουμε να τα κάνουμε κομμουνιστικά ή αναρχικά αλλά για να “αποφυλακίσουμε” και να “αποφυλακιστούμε” μαζί με την κοινωνία από τα ορατά και αόρατα δεσμά.

Είμαστε ακόμη στη ροή των εξελίξεων και ας δράσουμε σαν ουσιαστικοί αντιεξουσιαστές και κυρίως σαν πραγματικοί αντιφασίστες.

Όπως και νάχουν τα πράγματα είτε από κοντά είτε από μακριά εμείς θα απολαμβάνουμε κάθε χρόνο το χαμογελαστό πλήθος του pride γιατί θα μας θυμίζει τη χαρά του **επιζήσαντα** και την απελευθέρωση του **σώματος**

Κοινοβουλευτισμός vs Δημοκρατία

Τα μαζικά κόμματα είναι το πιο βασικό συστατικό της φιλελεύθερης δημοκρατίας. Από τις αρχές του 20ου αιώνα, οπότε εμφανίστηκαν, οδήγησαν σε έναν χωρίς ιστορικό προηγούμενο εκδημοκρατισμό των πολιτικών θεσμών.

Στη φιλελεύθερη δημοκρατία, το μαζικό κόμμα αποτελεί τη γέφυρα μεταξύ του κράτους και της κοινωνίας. Αν στο φιλελεύθερο πολίτευμα το κράτος αποδίδει το στοιχείο του φιλελευθερισμού, τα μαζικά κόμματα συνιστούν την ουσία της (φιλελεύθερης) δημοκρατίας.

Έκτοτε οι φιλελεύθερες δημοκρατίες παρέμειναν ερμητικά κλειστές σε άλλες μορφές δημοκρατικής συμμετοχής, πέραν των κομμάτων. Έτσι, απέκλεισαν εν πολλοίς από το πολιτικό προσκήνιο τις πανάρχαιες μορφές κοινοτικής αυτοκυβέρνησης ή τις νεώτερες εκφάνσεις της άμεσης δημοκρατίας. Η σύγκλητος υπερίσχυσε πάνω στο πλήθος. Η αντιπροσώπευση θωρακίστηκε από τα σύγχρονα κοινωνικά κινήματα, όχι όμως χωρίς κόστος. Οι αντιπροσωπευτικοί θεσμοί έγιναν όλο και περισσότερο μέρος του φιλελεύθερου κράτους, αποσπασμένοι από την κοινωνία και τις πολιτικές της διεργασίες.

Τα μαζικά κόμματα χρειάστηκε να καλύψουν το δυσαναπλήρωτο κενό. Κάθε κίνημα έπρεπε να μετατραπεί σε κόμμα, για να εισέλθει στους αντιπροσωπευτικούς θεσμούς και να έχει μεγαλύτερη επίδραση στα κέντρα λήψης αποφάσεων της φιλελεύθερης δημοκρατίας.

Η πλαισίωση των κοινωνικών δυναμικών από τους θεσμούς έχει όμως ένα όριο βρασμού. Κάποια στιγμή το καλούπι διαρρηγνύεται από την ζώσα κοινωνία. Η πτώση του υπαρκτού σοσιαλισμού τσάκισε τις κρατικιστικές αυταπάτες. Το παγκόσμιο κίνημα για την εναλλακτική παγκοσμιοποίηση έδωσε το τέμπο. Τα σύγχρονα κοινωνικά κινήματα άλλαξαν τις κοινωνίες. Όσοι ακούσαμε το τραγούδι της θάλασσας, δεν μπορούμε ξανά να κοιμηθούμε.

Ο θεσμός του κόμματος εισπράττει σήμερα το βαρύ τίμημα της κοινωνικής απονομιμοποίησης των θεσμών αντιπροσώπευσης. Το αβυσσαλέο χάσμα μεταξύ διοικούντων και διοικουμένων συντρίβει κάθε απόπειρα για την επαναπόδοση αξίας στους θεσμούς της φιλελεύθερης δημοκρατίας. Η δύση των μαζικών κομμάτων οδηγεί έτσι στην απονέκρωση των αντιπροσωπευτικών θεσμών μέσα από την αποστέωση της όποιας δημοκρατικής συμμετοχής. Η επιτάχυνση των κοινωνικών αλλαγών μέσα από την σύμπτυξη του χωροχρόνου και την διάχυση της επικοινωνίας και της παραγωγής γνώσης αφήνει πίσω τον δεινόσαυρο του φιλελεύθερου κράτους ως αρχέτυπο δημοκρατίας και τέλος της ιστορίας.

Το τελευταίο διάστημα, τα κύρια κόμματα του εγχώριου πολιτικού

συστήματος επιδίδονται σε διαδοχικές εκλογές για διάφορα εσωτερικά ζητήματα. Η απομαζικοποίηση του εγχώριου κομματικού φαινομένου απαιτεί τον μετασχηματισμό των κομμάτων για την πολιτική τους επιβίωση. Έχοντας εξαντλήσει όλους τους άλλους τρόπους, αυτή αποπειράται να έρθει μέσα από τις αλλεπάλληλες κάλπες προς τον λαό.

Μολονότι μια τέτοια επιλογή είναι για τα κομματικά επιτελεία σωστή, οι μετασχηματισμοί έχουν κόστος. Το κόμμα δεν μπορεί να μετατραπεί σε κίνημα, μόνο το αντίθετο μπορεί να συμβεί. Η διαδικασία της ψήφου είναι αναπόσπαστη από την διαδικασία της πολιτικής ανάθεσης. Η αντιπροσώπευση δεν προϋποθέτει, ενδέχεται δε να αποθαρρύνει, την συμμετοχή. Η διαρκής επίδοση σε άνοιγμα ψηφοφοριών στους πολίτες, ενίοτε και ανούσια (βλ. επιστροφή του ήλιου του ΠΑΣΟΚ), επικυρώνει την αποστοίχιση από την μαζικότητα των προηγούμενων δεκαετιών.

Μέσα από αυτόν τον ποιοτικό μετασχηματισμό, τα νέα κόμματα θα είναι πιο ρευστοποιημένα, πιο τεχνοκρατικά, πιο εφήμερα και θα λειτουργούν περισσότερο ως γέφυρα μεταξύ του λαού και ενός ηγέτη στον δρόμο για την εξουσία παρά σαν την παλιά έλευση του λαού στο προσκήνιο της κεντρικής πολιτικής.

Με δυο λόγια, η κινητοποίηση του κόσμου για ψήφο στις αλλεπάλληλες εκλογές στα κόμματα είναι μια θετική μύχια ανάγκη για την πολιτική συμμετοχή. Ωστόσο, οι εκλογές αυτές εγκαθιδρύουν δομές που είναι αποτέλεσμα ήττας του λαϊκού παράγοντα, απολύτως ενσωματώσιμες στις σύγχρονες τάσεις αποστέωσης του δημοκρατικού στοιχείου από την φιλελεύθερη δημοκρατία. Το μαζικό κόμμα δεν παύει μόνο να είναι μαζικό, αλλάζει και ως προς τη σχέση βάσης / ηγεσίας, με περαιτέρω καταστρεπτικές επιπτώσεις για τη δημοκρατική συμμετοχή, το κομματικό φαινόμενο και την ίδια τη φιλελεύθερη δημοκρατία. Οι όποιες λίγες δυνάμεις θα κρατηθούν μόνο στις επάλξεις παραδοσιακών σχημάτων κινήματος / κόμματος, που ως στρεβλό κακέκτυπο διατηρεί στις παρυφές του το ΚΚΕ.

Να είμαστε αισιόδοξοι: Η πολιτική ποτέ δεν ταυτιζόταν με τα

στενά πλαίσια, στα οποία την ενέτασσαν οι θεσμοί της φιλελεύθερης δημοκρατίας. Η αποστέωση του δημοκρατικού στοιχείου της φιλελεύθερης δημοκρατίας είναι αποτέλεσμα της διαχρονικής επιλογής να μένει ερμητικά κλειστή στις αναδυόμενες μορφές μη κομματικής δημοκρατικής συμμετοχής. Το τιμωρητικό πλήρωμα του χρόνου έχει έρθει και δεν μπορεί να αποφευχθεί, παρά μόνο να καθυστερεί με διάφορα τεχνάσματα. Η έλευση του λαϊκού παράγοντα στους θεσμούς θα είναι αναπόφευκτη και στο μέλλον, απλώς θα αλλάζουν οι τρόποι.

Τα κόμματα με την υφιστάμενη μορφή τους θα συνεχίζουν να μην είναι το έδαφος που λαμβάνουν χώρα οι κοινωνικές δυναμικές και θα υπάρχουν μόνο στον βαθμό που αντιπροσωπεύουν τέτοιες δυναμικές στους θεσμούς. Όσες εκλογές και αν κάνουν.

Δεν μένει χρόνος για χάσιμο. Κόντρα στον νεοσυντηρητισμό, στο χέρι μας είναι με οργανωμένη πάλη να εκτρέψουμε την κρίση δημοκρατίας σε πραγματικά δημοκρατικές ατραπούς, να γίνουμε ο λαός που δομείται ως οργανωμένο πολιτικό υποκείμενο και εισέρχεται στο προσκήνιο για να συντρίψει τη δημοκρατία των συγκλητικών.

Ο Ζακ τελικά νίκησε…

Από την αρχή της δολοφονίας του Ζακ Κωστόπουλου από τους κυρ παντελήδες και την αστυνομία, ένα πολύμορφο και πολυμορφικό κίνημα έθεσε προτεραιότητα της δράσης του τη δικαίωσή του και την τιμωρία των υπευθύνων, κρατώντας την υπόθεση με νύχια και με δόντια στην επικαιρότητα και μην αφήνοντας τίποτα να πέσει κάτω. Το ποιοι είναι οι υπεύθυνοι της δολοφονίας, δεν

χρειάζεται να είσαι ο αστυνόμος Σαΐνης για να το καταλάβεις. Μια γρήγορη ματιά στα βίντεο και τις φωτογραφίες από τη στιγμή του φόνου που κυκλοφορούν στο διαδίκτυο μπορούν να πείσουν και τους φανατικότερους θωμάδες. Απεκεί και πέρα, τα υπόλοιπα, το τι θέση θα πάρει κάποιος ή κάποια για το ζήτημα, εξαρτάται από την κοσμοαντίληψή του, από το πώς βλέπει και αντιλαμβάνεται τον κόσμο, τον εαυτό του και τους άλλους.

Η υπόθεση της δολοφονίας της Zackie Oh πολιτικοποιήθηκε –ορθώς– σχεδόν αμέσως και πυροδότησε τον δημόσιο διάλογο, διχάζοντας ακόμα μία φορά την ελληνική κοινωνία. Για ένα κομμάτι της, ήταν το πρεζόνι που πήγε να κάνει φασαρίες στα καταστήματα του κόσμου, το μίασμα που λυμαίνεται τις περιουσίες, η αδελφή που προκαλούσε τα χρηστά ήθη των ανθρώπων. Για το άλλο κομμάτι, για εμάς τους υπόλοιπους, ο Ζακ, η Ζάκι, ο Ζαχαρίας Κωστόπουλος, υπήρξε ένας ελεύθερος άνθρωπος που επέλεξε να ζει με τον τρόπο που ο ίδιος αποφάσισε για τον εαυτό του. Ο αγώνας για τη δικαίωσή του αφορούσε το γεγονός ότι, ακριβώς γι' αυτή του την επιλογή, δολοφονήθηκε από τον κοινωνικό καθωσπρεπισμό.

Η χθεσινή απόφαση των δικαστικών αρχών για τον Ζακ δεν έκανε κανέναν να πέσει από τα σύννεφα αναφορικά με το περιεχόμενό της. Οι κυρ παντελήδες λίγο-πολύ καταδικάστηκαν και οι αστυνομικοί αθωώθηκαν. Παρά τη συμμετοχή της αστυνομίας στον δολοφονικό ξυλοδαρμό του Ζακ –είπαμε, υπάρχουν φωτογραφίες και βίντεο για όλους–, το ελληνικό κράτος επέλεξε να προστατέψει τους πραιτωριανούς του. Το έργο το έχουμε ξαναδεί περισσότερες φορές κι από το «Κωνσταντίνου και Ελένης» στην τηλεόραση. Το είχαν καταλάβει και μας το ψιθύριζαν οι δικηγόροι και οι άνθρωποι που έδωσαν τη μάχη μέσα στα δικαστήρια. Το περιμέναμε. Το σιχαθήκαμε.

Η υπόθεση από νομικής πλευράς δεν έχει τελειώσει ακόμη. Εμείς για την ώρα κρατάμε δύο πράγματα:

Πρώτον, το γεγονός ότι ένα σημαντικό κοινωνικό κίνημα, με πολυμορφία, με έντονο δυναμισμό, με αποφασιστικότητα και με τους καιρούς να είναι κόντρα, με την πρόταξη της ομορφιάς απέναντι στην ασχήμια, έδωσε μια μεγάλη μάχη για τη δικαίωση του Ζακ, για την υπεράσπιση της διαφορετικότητας και της ελευθερίας. Ένα κίνημα που άρθρωσε ένα ατσάλινο όχι στον κοινωνικό κανιβαλισμό και την καλπάζουσα συντηρητικοποίηση της κοινωνίας. Ένα κίνημα που δεν θέλει να ξανά αντικρίσει δολοφονημένο έναν ακόμα άνθρωπο απλά και μόνο επειδή αποφάσισε να ζήσει τη ζωή με τρόπο διαφορετικό από τους πολλούς. Ένα κίνημα που δεν θέλει να ξαναδεί νεκρό άλλον έναν Ζακ ή άλλον έναν Παύλο. Και αυτό το κίνημα νίκησε.

Δεύτερον, και σημαντικότερον, ότι ο Ζακ Κωστόπουλος τελικά βγήκε νικητής. Ότι το αποκρουστικό γεγονός της δολοφονίας του ξεμπρόστιασε τα άγρια ένστικτα μιας κοινωνίας σε βαθιά παρακμή. Μαζί με τον Παύλο, τον Αλέξη και άλλους, ο Ζακ θα συμβολίζει το δικαίωμα του ανθρώπου στην ελευθερία και τον αυτοπροσδιορισμό, τον αγώνα για έναν άλλον κόσμο ομορφότερο, τη δικαίωση της ζωής έναντι του θανάτου. Ασχέτως ποια θα είναι η τελική απόφαση της δικαιοσύνης, ο Ζακ Κωστόπουλος στις συνειδήσεις ενός μεγάλου κομματιού της κοινωνίας τελικά είναι ο νικητής. Κι αυτό είναι σημαντικότερο από τις αποφάσεις του όποιου δικαστηρίου.

Φυσικό άριο κι εξορύξεις – στο ίδιο έργο θεατές

Στην ευρωπαϊκή ιστορία των τελών του 20ού καθώς και κατά τη διάρκεα του 21ου αιώνα, έχουμε πληθώρα περιπτώσεων βίαιων οικονομικών και κοινωνικών μεταβάσεων, οι οποίες κατά κανόνα δυσκόλεψαν και ανατάραξαν σοβαρά τις ζωές των κοινωνιών και

των ανθρώπων. Με μια τακτική χωρίς μακροπρόθεσμο πλάνο που να λαμβάνει υπόψη τις κοινωνικές ανάγκες, αλλά με μια τυφλή και δίχως φραγμούς πίστη ότι η ελεύθερη αγορά θα αναλάβει δράση, τα κράτη της Ευρωπαϊκής Ένωσης επιδίδονται συστηματικά σε μεταβολές πολύ μεγάλης κλίμακας που δυσχεραίνουν την ούτως ή άλλως εύθραυστη πραγματικότητα που ζούμε.

Μια τέτοια χαρακτηριστική περίπτωση, και ζωτικής σημασίας φυσικά, είναι η ενεργειακή και «οικολογική» ή «πράσινη» πολιτική της ΕΕ. Η βίαιη αποανθρακοποίηση, που αποφασίστηκε στα πλαίσια του στόχου να απεμπλακούμε από τα ορυκτά καύσιμα έως το 2030, συνοδεύτηκε από ένα άνευ όρων και ορίων πλάνο για απελευθέρωση απειράριθμων επενδύσεων σε εναλλακτικές μορφές ενέργειας, όπως τα αιολικά, οι μονάδες καύσης βιορευστών, τα φωτοβολταϊκά κ.λπ. Το πλάνο αυτό συνεπάγεται μια νέα στρατηγική περιφράξεων και αλλαγής χρήσης γης, επηρεάζοντας ζωτικούς τομείς του πρωτογενούς τομέα και μετατρέποντας κάθε σπιθαμή γης σε εν δυνάμει τόπο επενδύσεων.

Η Ελλάδα παίζει κι αυτή τον ρόλο της σε αυτές τις επιλογές της Ευρώπης. Πέρα από τις «πράσινες» επενδύσεις που έχουν ανακοινωθεί σχεδόν σε κάθε βουνοκορφή, πλαγιά, ποτάμι ή θάλασσα αυτού του τόπου, και έχουν λάβει τη μορφή επιδημίας, η Ελλάδα προοριζόταν τα προηγούμενα χρόνια να μετατραπεί σε ενεργειακό κόμβο για να καλυφθούν οι ανάγκες της ενεργειακής μετάβασης που αποφάσισε η ΕΕ. Στα πλαίσια αυτά, το 1/3 της χώρας είχε παραχωρηθεί σε εταιρείες-κολοσσούς της ενέργειας για έρευνα και εξόρυξη υδρογονανθράκων.

Τα οικολογικά κινήματα κατάφεραν να αρθρώσουν έναν αρκετά συμπαγή λόγο απέναντι στις εξορύξεις υδρογονανθράκων και σε συνδυασμό με την πανδημία του κορωνοϊού, η οποία κατέστησε ασύμφορες αυτές τις νέες επενδύσεις, επιλέχθηκε το «πάγωμά» τους τον περασμένο χρόνο.

Μια πολύ σημαντική επίπτωση της εισβολής της Ρωσίας στην Ουκρανία είναι η ενεργειακή κρίση, η οποία προέκυψε από τις κυρώσεις που επέβαλε η Δύση στο ρωσικό κράτος σχετικά με την

προμήθεια φυσικού αερίου και πετρελαίου. Μια κρίση που πληρώνει ο απλός κόσμος, με τα είδη πρώτης ανάγκης και βασικά αγαθά, όπως το ρεύμα και η θέρμανση, που είχαν ήδη εκτοξευθεί, να φτάνουν πλέον σε πρωτοφανώς υψηλές τιμές.

Η Ευρώπη και η Ελλάδα, ως πιστός ακόλουθος, επέλεξε να κάνει μία ακόμα σπασμωδική κίνηση και να αρχίσει να σχεδιάζει ξανά επενδύσεις σε φυσικό αέριο και πετρέλαιο, για να αποκτήσει –δήθεν– ενεργειακή αυτάρκεια και να μην έχει ανάγκη τη Ρωσία – και καμία Ρωσία. Χωρίς κανένα πλάνο, με αποφάσεις πυροτεχνηματικές, ξαφνικά βρισκόμαστε μπροστά στο επικίνδυνο ενδεχόμενο να γεμίσουμε εξορυκτικές δραστηριότητες, χωρίς φυσικά να ανατρέπεται ο σχεδιασμός για την παραγωγή «πράσινης» ενέργειας, με τις επιπτώσεις στο περιβάλλον και τη φύση να προοιωνίζονται καταστροφικές και μη αναστρέψιμες.

Η κυβέρνηση της ΝΔ επί Σαμαρά έφερε τους υδρογονάνθρακες στη γειτονιά μας, ο ΣΥΡΙΖΑ υπέγραψε όλες τις παραχωρήσεις, υπερηφανευόμενος για αυτό το… σπουδαίο κατόρθωμα, όταν προεκλογικά είχε ατζέντα εκ διαμέτρου αντίθετη, και τώρα ξανά η ΝΔ θέλει να επαναφέρει το πλάνο των εξορύξεων, αφού προηγουμένως θεωρούσε την «πράσινη» μετάβαση εκ των ων ουκ ανευ.

Το ότι έχουμε κυβερνήσεις κολαούζων και φερεφώνων όσων αποφασίζουν στα ευρωπαϊκά σαλόνια είναι γνωστό. Η απόφαση Μητσοτάκη, όμως, να επισπευσθούν οι διαδικασίες για την έρευνα και την εξόρυξη φυσικού αερίου σε έξι περιοχές της χώρας –πέντε υποθαλάσσιες και μία χερσαία, αυτή των Ιωαννίνων– είναι κυρίως ένας επικίνδυνος ελιγμός και μία πολύ σοβαρή κατάσταση, η οποία απαιτεί την εγρήγορση των οικολογικών κινημάτων, τα οποία καλούνται να αντιμετωπίσουν ξανά κινδύνους τους οποίους, υποτίθεται, ότι είχαν ξεπεράσει.

Το αν θα είναι αυτή η απόφαση διενέργειας των ερευνών –αρχικά για φυσικό αέριο– ένα πυροτέχνημα από τα πολλά που έχουμε παρατηρήσει τα τελευταία χρόνια αποτελεί φυσικά ένα ερώτημα. Το χρέος των κοινωνικών και οικολογικών κινημάτων είναι παρ’

όλα αυτά να εμποδίσουν πάση θυσία κάθε καταστροφικό σχέδιο που τα κράτη και το κεφάλαιο ετοιμάζουν. Απαραιτήτως θα πρέπει να μπούμε εμπόδιο στα σχέδιά τους για εξόρυξη φυσικού αερίου ή πετρελαίου, συνδέοντας το ζήτημα αυτό με τις πολλαπλές κρίσεις που προκαλεί η εξουσία και ο καπιταλισμός παντού στον κόσμο, όπως η πολεμική, η ενεργειακή, η κλιματική, η οικονομική. Εμείς λουζόμαστε τους πολέμους, την ακρίβεια, την καταστροφή της φύσης και τη φτώχεια, εμείς πρέπει να απαντήσουμε και να οργανωθούμε ενάντια στη νέα δυστοπία που μας επιβάλλουν.